

Arrest

nr. 233 702 van 9 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 14 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 april 2019 dient de verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische zoon D.U.

1.2. Op 7 oktober 2019 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.04.2019 werd ingediend door:

[…]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische zoon, de genaamde D. U. (RR: …) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80. De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.’

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980. Immers, gezien de referentiepersoon ingeschreven is op een ander adres dan betrokkene, blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft zich bij de referentiepersoon te voegen. Het kind verblijft bij de grootouders, (…) te Schaarbeek (sinds november 2018).

Voor zover betrokkene, door voorlegging van een aantal documenten, in figuurlijke zin wil aantonen zijn zoon wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en affectieve band met hem aan te tonen, werden volgende documenten voorgelegd:

- Tientallen foto's met data waarop mogelijk betrokkene en zijn kind te zien zijn
- Aankoopbewijzen van pampers en babyvoeding bij Colruyt en de apotheek

Wat betreft de affectieve band kunnen de foto's niet als objectieve bewijsstukken worden aanvaard. Er kan immers niet worden geïdentificeerd wie op de foto's staan. Bij gebrek aan enige toelichting kan evenmin worden besloten in hoeverre deze foto's getuigen van een daadwerkelijke relatie tussen vader en kind. De foto's dienen dan ook eerder beschouwd te worden als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten.

Wat de financiële band betreft, kunnen de aankoopbewijzen evenmin als objectieve bewijsstukken worden aanvaard. Er kan niet met zekerheid worden gesteld dat betrokkene deze aankopen heeft gedaan in functie van zijn kind. Bovendien worden er apotheekbewijzen voorgelegd met de naam D. R., de grootmoeder van het kind.

Met deze bewijzen heeft betrokkene onvoldoende aangetoond dat hij betrokkene is bij de opvoeding van zijn kind en zijn verantwoordelijkheid opneemt.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgische kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“MOYEN UNIQUE, pris de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation:

des article 2 et 3 de la loi du de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de Particle 62 de la loi du 15.12.1980 ; des articles 40bis et 40ter de la loi du 15.12.1980;

- de Particle 8 de la CEDH

du principe de bonne administration en ce qu'il se décline en un principe de prudence, de soin et de minutie imposant de prendre en considération l'ensemble des éléments du dossier administratif ;

4.1. La décision attaquée est motivée comme suit :

La décision mettant fin au séjour est motivée en droit par l'article 40ter de la loi du 15/12/1980 et l'article 52, §4, 5^{ème}mc alinéa de l'A.R. du 08/10/1981.

La partie adverse rappelle le prescrit de l'article 40ter de la loi du 15.12.1980 et reproduit cette disposition.

Il estime qu'il ressort des données du dossier administratif qu'il n'est pas satisfait aux stipulations de l'article 40bis, :2, 4e et justifie cet élément par le fait que le fils du requérant étant inscrit à une autre adresse que le requérant il s'en déduit que le requérant n'a pas l'intention de rejoindre son fils, la personne de référence.

La partie adverse reconnaît que le requérant tente de soutenir qu'il rejoint son fils en démontrant ses liens affectifs et financiers avec lui par le dépôt de documents photographiques de lui et son fils et des preuves d'achats de Pampers et de nourriture pour enfants en supermarché et en pharmacie.

La partie adverse considère néanmoins que les photographies ne peuvent être acceptées car les personnes qui y sont représentées ne peuvent être identifiées. Il ne peut être déduit de ces photos dans quelle mesure elles témoignent d'une réelle relation entre le père et l'enfant. Il faut les considérer comme des déclarations sur l'honneur dont le caractère sollicité ne peut être exclu.

En ce qui concerne les liens financiers, les preuves d'achats ne peuvent, selon la partie adverse, non plus être acceptées car il ne peut être conclu avec certitude que le requérant ait effectué ces achats à l'intention de son fils, de plus les preuves d'achats en pharmacie mentionnent le nom de D. R., la grand-mère de l'enfant.

La partie adverse estime donc que le requérant démontre insuffisamment qu'il est impliqué dans l'éducation de son fils et qu'il prend ses responsabilités quant à ce.

A défaut de preuves suffisantes concernant les liens financiers et affectifs entre le requérant et son enfant belge, le droit de séjour fondé sur l'article 40te de la loi du 15.12.1980 ne peut, selon la partie adverse, être octroyé.

Pour ces motifs, la partie adverse refuse le droit de séjour sollicité par le requérant.

4.2. Critique de la décision.

1. l'article 40ter, §§ 1 et 2, de la loi du 15/12/1980 se lit comme suit :

« /er. Les membres de la famille rises à l'article 40bis. § 2. d'un Belge qui a exercé son droit à la libre circulation, conformément an Traité sur TI nion européenne et an Traité sur le fonctionnement de TI nion européenne, sont soumis aux mêmes dispositions que les membres de la famille d'un citoyen de TI nion.

§ 2. Tes membres de la famille suivants d'un Belge qui n'a pas fait usage de son droit de circuler et de séjourner librement sur le territoire des I itats membres, conformément an Traité sur TI nion européenne et an Traité sur le fonctionnement de TI 'nion européenne, sont soumis aux dispositions du présent chapitre :

/0 les membres de la famille visés à T article 40 bis, § 2, alinéa 1er. / ° à 3°. pour autant qu'ils accompagnent ou qu'ils rejoignent le Belge ouvrant te droit an regroupement familial;

2° les membres de la famille visés à T article 40 bis. f 2. alinéa 1er; 4°. pour autant qu'il s'agit des père et mère d'un Belge mineur d'âge et qu'ils établissent leur identité an moyen d'un document d'identité en cours de validité et qu'ils accompagnent ou qu'ils rejoignent te Belge ouvrant le droit an regroupement familial'.»

L'article 40 bis, §2, auquel se réfère l'article 40ter se lit comme suit dans ses dispositions pertinentes :

« § 2. .S ont considérés comme membres de famille du citoyen de TI nion :

(-);

4° les ascendants et les ascendants de son conjoint ou partenaire visé an 1° ou 2°, qui sont à leur charge, qui les accompagnent on les rejoignent;. »

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administrants ainsi que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 imposent de motiver les actes administratifs. Cette motivation impose qu'un acte administratif repose sur des motifs de droit et de fait qui soient exacts, pertinents et légalement admissibles.

Elle doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'expliciter les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Le contrôle exercé par Votre Conseil quant à l'obligation de motivation doit se limiter à vérifier si l'autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle a

donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : CE., 6 juillet 2005, n° 147.344).

Si l'obligation de motivation n'impose pas à l'autorité de fournir les motifs de ses motifs, elle serait vidée d'une bonne part de sa substance si, plutôt que de devoir exposer l'ensemble du raisonnement qui l'a conduite à prendre telle ou telle décision, l'autorité pouvait se borner à en énoncer uniquement certains fragments, et ainsi à ne donner aux personnes concernées par la mesure en cause qu'une idée incomplète et imprécise des raisons qui ont déterminé son adoption (CE., arrêt n° 222.286 du 29 janvier 2013).

Le principe général de bonne administration, selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause oblige l'administration à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin en telle sorte qu'aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un principe de prudence, de soin et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt CE, n° 221. 13 du 12 décembre 2012). Il incombe donc à l'Office des étrangers de procéder à un examen complet et rigoureux des données de l'espèce et de prendre en considération l'ensemble des éléments de la cause.

Au sens des articles 40ter et 40bis de la loi du 15.12.1980, l'ascendant du belge mineur d'âge doit accompagner ou rejoindre son enfant, ce qui implique l'existence d'une installation commune.

La notion d'installation commune ne se confond cependant pas avec celle d'une cohabitation réelle durable. Elle suppose néanmoins un minimum de vie commune qui doit se traduire dans les faits. Le constat d'absence de cohabitation entre le requérant et son enfant mineur belge ne peut donc suffire à exclure le requérant du regroupement familial demandé.

Relevons à cet égard qu'il ressort de la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme relative à l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme (ci-après CEDH) que le lien familial entre parents et enfants mineurs est présumé et que ce n'est que lors de circonstances tout à fait exceptionnelles que l'on peut considérer que la vie familiale a cessé d'exister. L'absence de cohabitation ou le caractère très épisodique des contacts entre un parent et son fils ne constituent pas une circonstance exceptionnelle permettant de conclure à l'inapplicabilité de l'article 8 de la CEDH.

A défaut d'indications de l'existence de telles circonstances exceptionnelles cette jurisprudence incite à considérer qu'il y a entre un parent et son enfant mineur une vie familiale dans tous les autres cas, vie familiale qui doit s'analyser comme une installation commune.

D'autant qu'il y a lieu, dans l'analyse de l'existence éventuelle de circonstances exceptionnelles, de prendre en considération les motifs de l'existence de résidences séparées, tels qu'exposés dans l'exposé des faits et étayés par les pièces déposées : il s'agit de motifs tenant à l'état médical de la mère de l'enfant et aucunement à une quelconque forme de désintérêt du requérant pour son fils, ni d'une instrumentalisation de son fils par le requérant dans le seul but d'obtenir un séjour.

De plus il y lieu de formuler les critiques suivantes sur l'analyse que fait la partie adverse des pièces déposées par la partie requérante. En décidant que ces éléments ne permettent aucunement de démontrer un lien affectif ou un lien de dépendance, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation.

En ce qui concerne les photos, il faut constater que la partie adverse fait preuve d'une certaine mauvaise foi lorsqu'elle estime qu'il n'est en effet pas possible d'identifier les personnes présentes sur ses photos on peut présumer qu'il s'agit bien du requérant et de son fils. De plus, le requérant avant déposé une pièce d'identité comportant une photo il y a moyen de l'identifier par ce biais en comparant les photos.

De même, la pièce d'identité de l'enfant comportant une photo a également été déposée.

La partie adverse peut donc parfaitement identifier les personnes présentes sur les photos comme étant le requérant et son fils avec lequel il demande le regroupement familial.

Ensuite, on ne put reprocher au requérant de ne pas avoir apporté plus d'explications avec les photographies. La plupart des photographies sont datées, montrent l'évolution de l'enfant de sa naissance à aujourd'hui, le représentent lors de diverses occasions avec son père, le requérant.

Il s'agit donc bel et bien d'éléments probants devant être pris en considération et de nature à montrer une installation commune. En décidant le contraire, la partie adverse commet en erreur manifeste d'appréciation, méconnaît le principe de bonne administration l'obligeant à prendre l'ensemble des éléments en considération et viole la notion d'installation commune telle que visée par les articles 40ter et 40 bis de la loi du 15.12.1980.

Par ailleurs, s'il est vrai que les preuves d'achats ne sont pas personnalisées, tel est le cas de n'importe quel ticket de caisse. En conclure qu'ils ne peuvent pour ce motif établir l'existence d'une installation commune serait exclure par principe toute contribution faite par un parent par des achats de l'évaluation de l'existence d'une installation commune.

La possession du ticket de caisse doit cependant être considéré comme un élément permettant de présumer que le requérant est bien celui qui a effectué ces achats.

Cette présomption est renforcée par le nombre de tickets de caisse qui ont été remis et concernent systématiquement des fournitures pour enfants et par le fait que les achats ont été effectués dans un magasin situé à proximité du domicile du requérant, à Schaerbeek.

En décidant que les preuves d'achat déposées par le requérant ne permettent pas, en raison de leur caractère impersonnel, de démontrer l'installation commune du requérant avec son fils, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation et méconnaît le principe de bonne administration l'obligeant à prendre en considération l'ensemble des éléments du dossier.

De plus, force est de constater que la partie adverse a analysé les documents déposés par la partie adverse de manière isolée sans jamais les considérer comme un ensemble cohérent permettant, pris ensemble, de déduire l'existence d'une installation commune du requérant avec son fils, au vu des contacts affectifs attestés par les photographies et de la prise en charge financière attestée par les preuves d'achats de marchandises pour bébé.

En conclusion, il n'apparaît absolument qu'il soit in casu question de circonstances exceptionnelles permettant de remettre en cause la vie familiale du requérant avec son enfant mineur et, partant, son installation commune avec lui au sens des articles 40bis et 40ter de la loi du 15.12.1980.

En décidant le contraire dans la décision attaquée, la partie adverse viole l'article 8 de la CEDH et les articles 40bis et 40ter de la loi du 15.12.1980.

(...)"

2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze begrijpt, nu hij deze in het middel op uitgebreide wijze tracht te weerleggen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden weigeringsbeslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Zo wordt op duidelijke wijze verwezen naar het feit dat de verzoekende partij de gezinshereniging aanvraagt met haar Belgisch minderjarig kind en dit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verduidelijkt dat deze bepaling vooropstelt dat het moet gaan om de familieleden, bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, mits het de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hem begeleiden of zich bij hem voegen. Vervolgens wordt ook de feitelijke grondslag voor de weigeringsbeslissing aangegeven. De gemachtigde stelt meer bepaald vast dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat niet voldaan is aan de voorwaarden van voormelde bepaling daar blijkt dat de verzoekende partij niet de intentie heeft zich bij de referentiepersoon te voegen, daar de referentiepersoon is ingeschreven op een ander adres dan de verzoekende partij. Hij vervolgt dat in zoverre de verzoekende partij, door voorlegging van een aantal documenten, in figuurlijke zin wil aantonen haar zoon wel degelijk te komen vervoegen door haar financiële en affectieve band met haar aan te tonen, wellicht volgende documenten worden voorgelegd: tientallen foto's met data waarop mogelijk betrokkene en het kind te zien zijn en aankoopbewijzen van Pampers en babyvoeding bij Colruyt en de apotheek. Hierover motiveert de bestreden beslissing dat de foto's niet als objectieve bewijsstukken kunnen worden aanvaard, omdat niet kan worden geïdentificeerd wie op de foto's staat, noch enige toelichting wordt verschaft in hoeverre deze foto's getuigen van een daadwerkelijke relatie tussen vader en kind. Er wordt besloten dat een gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Wat de financiële band betreft, worden die aankoopbewijzen ook niet als objectieve bewijsstukken aanvaard. Er kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat verzoeker deze aankopen heeft gedaan voor zijn kind. Er worden apotheekbewijzen voorgelegd met de naam D.R., de grootmoeder van het kind. Aldus wordt besloten dat onvoldoende werd aangetoond dat verzoeker betrokken is bij de opvoeding van zijn kind en zijn verantwoordelijkheid opneemt. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het

genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie zich bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met de thans bestreden beslissing wordt de verzoekende partij een verblijfsrecht geweigerd op grond van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Artikel 40ter, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn. Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond. Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat deze bepaling voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.1.) Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hen voegen, kan dan ook niet anders worden begrepen als dat de vader of moeder, derdelander, met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2016, nr. 121/2013, B.54.2.). Bijgevolg kan de gemachtigde, ook al voorziet artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het “vergezellen van” of “het zich voegen bij” en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouder-derdelander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermingswaardig ‘gezinsleven’ vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32; EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28).

Zo kan bijvoorbeeld de scheiding of de echtscheiding van de ouders niet als een dergelijke omstandigheid worden beschouwd, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 59). De

Raad stelt dan ook vast dat het “*voegen bij*” niet inhoudt dat de ouder op hetzelfde adres dient samen te wonen met het Belgisch minderjarige kind, doch dat er wel sprake moet zijn van een minimum aan relatie tussen beiden. Er wordt op zich geen voorwaarde aan artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet toegevoegd, doch wordt hieraan in tegendeel een redelijke invulling gegeven door bij gebrek aan samenwoonst te vereisen dat affectieve en/of financiële banden worden aangetoond tussen ouder en het minderjarige kind.

Na te hebben vastgesteld dat er *in casu* geen samenwoonst is tussen verzoeker en zijn zoon, motiveert de bestreden beslissing dat de financiële en/of affectieve banden onvoldoende aangetoond werden.

De bestreden beslissing motiveert dat de neergelegde foto's niet als objectieve bewijsstukken van een affectieve band kunnen worden aanvaard. Er kan niet worden geïdentificeerd wie op de foto's staat en bij gebreke aan enige toelichting kan evenmin worden besloten in hoeverre deze foto's getuigen van een daadwerkelijke relatie tussen vader en kind. De foto's dienen dan ook eerder beschouwd te worden als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten.

Wat de financiële band betreft, wordt gemotiveerd dat aankoopbewijzen evenmin als objectieve bewijsstukken kunnen worden aanvaard. Er kan niet met zekerheid worden gesteld dat verzoeker deze aankopen heeft gedaan in functie van zijn kind. Bovendien worden er apotheekbewijzen voorgelegd op naam van D. R., de grootmoeder van het kind. Aldus wordt besloten dat onvoldoende is aangetoond dat verzoeker betrokken is bij de opvoeding van zijn kind en zijn verantwoordelijkheid opneemt.

Waar verzoeker in het middel aanvoert dat kan vermoed worden dat hij degene is die aankopen heeft gedaan omdat hij degene is die de aankoopbewijzen heeft voorgelegd, beperkt verzoeker zich tot het tegenspreken van de bestreden beslissing. Hij toont daarmee echter niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat niet is aangetoond dat hij deze aankopen heeft gedaan voor zijn kind, noch dat de verwerende partij de bewijskracht van deze stukken heeft geschonden. De apotheekbewijzen dateren van 2017 en de eerste helft van 2018. Het enige apothekersbewijs van 2019 staat uitdrukkelijk op naam van de grootmoeder, D.R. Uit de Colruytrekeningen kan evenmin worden afgeleid wie de aankopen heeft gedaan.

Wat de foto's betreft, motiveert de bestreden beslissing dat deze niet worden toegelicht en dat bijgevolg niet kan worden vastgesteld in welke mate deze foto's getuigen van een daadwerkelijke relatie tussen vader en kind. Verzoeker betwist niet dat de foto's niet nader werden toegelicht, noch heeft hij in zijn aanvraag de affectieve banden met zijn zoon nader uiteengezet. Verzoeker voert aan dat kan vermoed worden dat hij degene is die figureert op de foto's. Daarmee weerlegt verzoeker evenwel niet dat de foto's geen nadere informatie bevatten met betrekking tot de affectieve banden met zijn zoon, noch dat de foto's mogelijk een “*gesolliciteerd karakter*” hebben (lees: dat ze mogelijk geënceneerd werden).

De Raad acht het in het licht van deze elementen niet kennelijk onredelijk dat werd geoordeeld dat de affectieve en/of financiële banden van verzoeker met zijn zoon niet voldoende werden aangetoond. In het middel worden ook geen verdere feitelijke elementen aangevoerd waarmee de verwerende partij zou hebben nagelaten rekening te houden.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT